

Sygn. akt III KO 86/18

POSTANOWIENIE

Dnia 29 sierpnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **P.J.**

skazanego z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 29 sierpnia 2018 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 4 czerwca 2018 r., sygn. akt II AKzw [...] /18, utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 9 maja 2018 r., sygn. akt II Ko [...] /18, o odmowie uwzględnienia wniosku skazanego o umorzenie kosztów sądowych,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania jako
oczywiście bezzasadnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 4 czerwca 2018 r., sygn. akt II AKzw [...] /18, Sąd Apelacyjny w [...], po rozpoznaniu zażalenia P.J., utrzymał w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 9 maja 2018 r., sygn. akt II Ko [...] /18, w przedmiocie odmowy uwzględnienia wniosku skazanego o umorzenie kosztów sądowych.

W dniu 3 lipca 2018 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek P.J. o wznowienie przedmiotowego postępowania. Zdaniem wnioskodawcy orzekające w sprawie sądy nie uwzględniły całości dowodów zgromadzonych w sprawie, dokonały ich błędnej oceny i w rezultacie powyższych uchybień dopuściły się błędu

w ustaleniach faktycznych. Nadto zakwestionował szczegółowość sporządzonych w sprawie uzasadnień postanowień, zwłaszcza Sądu Apelacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego o wznowienie postępowania jest oczywiście bezzasadny, w związku z czym konieczna było odmowa jego przyjęcia w oparciu o art. 545 § 3 k.p.k.

Powołany wyżej przepis przewiduje wydanie tego rodzaju decyzji procesowej, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Użycie w treści art. 545 § 3 k.p.k. zwrotu „w szczególności” (w odniesieniu do okoliczności, które były już wcześniej rozpatrywane w postępowaniu wznowieniowym) nie pozostawia wątpliwości, że jest to wskazanie przykładowe. Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny będzie miało więc miejsce również w sytuacjach, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek ten oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego (zob. odpowiednio w przedmiocie interpretacji pojęcia „oczywistej bezzasadności kasacji” postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2006 r., IV KK 330/06, R-OSNKW 2006, poz. 1822 oraz z dnia 22 października 2008 r., V KK 98/08, LEX nr 469197). Stosowanie wskazanego przepisu uznać należy w związku z tym za konieczne w wypadkach, w których sąd wznowieniowy w sposób nie budzący wątpliwości stwierdzi, że żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie mieści się w katalogu przesłanek wznowieniowych zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie tego sądu z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.) lub też wniosek w ogóle nie zawiera okoliczności uzasadniających wszczęcie postępowania o charakterze nadzwyczajnym (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 25 września 2015, II KO 49/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 5; z dnia 19 stycznia 2016 r., V KO 77/15, LEX nr 1991152; z dnia 20 maja 2016 r., V KO 39/16, OSNKW 2016, z. 9, poz. 59; z dnia 22 listopada 2016 r., IV KO 78/16, LEX nr 2177099; z dnia 14 grudnia 2016 r., III KO 72/16, LEX nr 2165584).

Z tego rodzaju wypadkiem mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Na wstępie stwierdzić wszakże należy, że wznowienie postępowania w postępowaniu wykonawczym jest dopuszczalne tylko w zakresie przekraczającym możliwości zmiany postanowień na podstawie art. 24 § 1 k.k.w. Przepis ten przewiduje szczególny tryb kontroli i wzruszenia orzeczeń wydanych na podstawie przepisów Kodeksu karnego wykonawczego, ograniczony jednak do badania wyłącznie okoliczności faktycznych, nowych lub nieznanych sądowi w chwili orzekania. Nie może więc służyć do korygowania błędów prawnych. W praktyce oznacza to, że wznowienie postępowania w odniesieniu do postępowania wykonawczego może nastąpić tylko w wypadkach, których dotyczy art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 540 § 2 i 3 k.p.k., jak również na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dni: 21 marca 1996 r., III KRN 1/96, OSNKW 1996, z. 5-6, poz. 26; 14 grudnia 2004 r., IV KO 35/04, R-OSNKW 2004, poz. 2343; 15 kwietnia 2010 r., III KO 23/10, R-OSNKW 2010, poz. 788; K. Postulski: Glosa do postanowienia SN z dnia 5 lutego 2003 r., V KK 241/02, PS 2004, nr 2, s.159).

Skazany w osobiście sporządzonym przez siebie wniosku o wznowienie na okoliczności odpowiadające przesłankom wznowienie określonym w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 540 § 2 k.p.k. i art. 540 § 3 k.p.k. nie wskazuje. Wniosek ten nie zawiera również sygnalizacji wystąpienia w toku postępowania jednego z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. Argumentacja, na którą powołuje się P.J. to w rzeczywistości kwestionowanie sposobu procedowania w tej sprawie przez orzekające w niej sądy oraz zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Tymczasem postępowanie prowadzone w oparciu o przepisy rozdziału 56 k.p.k. nie polega na ponownej kontroli zapadłych w sprawie orzeczeń pod kątem ich zgodności z przepisami prawa materialnego oraz procesowego. Sąd w sprawie o wznowienie postępowania nie dokonuje na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego orzeczenia, czy też oceny zasadności orzeczenia sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej, ale jest wyłącznie uprawniony zbadać, w szczególności w odniesieniu do postępowania wykonawczego, czy ujawniły się okoliczności wskazujące, że w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego stwierdziło niezgodność przepisu prawnego z Konstytucją,

ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą, potrzeba wznowienia wynika z rozstrzygnięcia organu międzynarodowego lub wreszcie postępowanie dotknięte jest bezwzględną przyczyną odwoławczą.

W związku z powyższym, przy uwzględnieniu treści wniosku P.J., który nie odwołuje się do ściśle określonych w ustawie procesowej przesłanek wznowieniowych, należało postanowić, jak w części dyspozytywnej, bez wzywania wnioskującego do usunięcia braków formalnych tego wniosku.

**Na postanowienie niniejsze przysługuje zażalenie do Sądu
Najwyższego w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.**

ał